

De Vlaamse naam Maartje komt van Martinus, maar ook van de God Mars, de krijgshaftige held... Tot slot zong de vader van mijn vriendin dan altijd, in mineur natuurlijk en in het Zuid-Afrikaans een studentenlied van Emiel Hullebroeck dat wij drieën, achter in de auto, ook al gauw probeerden mee te zingen:

*Die studentenjare gaan voorbij,
Voorbij studentenweelde,
Nooit kom hul ooit meer terug vir mij,
Die tijd die lievelingsbeelden.
Die koringmeul wil niet meer maal...
Mij skulde moet ik zelf betaal!!!*

*Oh treurigheid op nobohobo-ten,
Wij staan op eie pobohobo-ten! (2x)*

Maar zover was het voor ons drieën nog niet. We moesten de stap naar het studentenleven of iets van dien aard nog gaan maken en dat zou voor elk voor ons héél verschillend worden...

Door het onbezorgde rijgedrag van mijn broer ontstond er af en toe frictie tussen hem en de vader van Louise, een ware levensgenieter. Tenslotte was mijn broer geen professionele chauffeur en waren wij opgegroeid in een nogal antiautoritair gezin. Het gezin van Louise was dat enigszins ook, maar er was daar wel een daadkrachtige vader in huis en ik kwam er heel erg graag in die jaren. Zes kinderen waren er daar, net als bij ons... Op het brede witte hek bij de ingang van het slingerpad naar hun huis stond een Evangelische naam: 'De Acht Zaligheden'...

Ik herinner mij niet de beweegredenen om mijn broer te vragen om te rijden: ik vermoed financiële, want we gingen kamperen, zowel

onderweg als eenmaal aangekomen aan de Middellandse zee. Daar nam de vader van Louise zijn intrek in een eenvoudig hotelletje. In de kofferbak lag een groene legertent waarin wij met ons vieren, op dekens of in een slaapzak sliepen. Verder was er achterin nog ruimte genoeg geweest voor zijn koffertje en een paar tasjes met onze handdoeken en summiere bagage.

Van de kleine plaatsjes aan de Middellandse zee herinner ik me vooral Le Grau d'Agde, gelegen aan een zanderige en vlakke kuststrook waar toen nog niet de hoge flatgebouwen stonden waarmee de Zuid-Franse kust later volgebouwd werd. Het was gewoon een klein vissersdorp dat aan een met riet omzoomde geul lag die deel uitmaakte van de brede Rhône-delta. De vader van Louise ging in een hotelletje bivakkeren – ik vermoed dat hij een schrijfmachine bij zich had om zijn stukjes te schrijven, toeristische impressies waren het die hij bijna dagelijks doorbelde naar de krant. Wij vonden dat wel spannend; zijdelings werden ook wij soms in die stukjes vermeld!

Op een camping hadden we die grote bruine tent opgezet en rolden wij onze slaapzakken of dekens uit op het grondzeil. We leefden toen voornamelijk van water, tomaten en stokbrood. Door onbekendheid met de felheid van de zon verbrandde ik en liep ik een zonnesteek op. Alle geuren van de straat en de markt kwamen daardoor verhevigd binnen maar na een paar dagen te hebben geschuild in de tent ging het beter. Af en toe nodigde Louises vader ons uit om samen met hem te eten in een van de strandtentjes bij zijn hotel, met houten tafels en bistrostoeltjes. Ze waren tegen de hete middagzon afgedekt met rietmatten die soms met echte, soms met namaakwingerd waren verfraaid. Ik herinner me niet zo veel van Le Grau d'Agde – bijvoorbeeld niet hoe de zee, die daar heel lang ondiep blijft, mij beviel terwijl ik heel graag zwem. Ik weet nog wel dat ik op een avond met een verlegen jongeman een wandeling maakte langs de rietzoom en dat hij mij kustte. Meer valt er niet

over te zeggen. Het was me toen al enigszins duidelijk aan het worden dat ik met de fysieke aspecten van de liefde niet veel kon aanvangen. Een gesloten en dromerig meisje was ik, en dat ook nog eens tegen wil en dank.

Op onze terugweg naar Nederland wilde Louises vader per se terugrijden langs de stationsrestaurant van Bazel waar hij, naar zijn zeggen, ooit eens overheerlijk gegeten had. Was de Franse keuken van Le Grau hem te schraal geweest? We reden door een prachtig deel van Frankrijk, de Alpes-de-Haute-Provence waar de Durance stroomt en bereikten, in een lange reis na veel bochten tenslotte de stad Bazel en het zo begeerde restaurant.

Wat blijft je bij van zo'n enorme, gastronomisch gemotiveerde omweg langs grotendeels tweebaanswegen? Niet het menu, niet of we met een grote bocht om Lyon heen zijn gereden of hoe we Genève vermeden. Bij het natafelen in het stationsrestaurant (met een dikke sigaar natuurlijk) voorspelde hij ons – vermoedelijk gewoon op basis van zijn mensenkennis – de toekomst en die voorspellingen waren, achteraf gezien frappant. Sommige althans. Ik was zestien, Liesbeth en Louise waren al zeventien, mijn broer was twintig. Van Liesbeth, rank en blond, gezond, goedlachs en open, dochter van een gegoede Gooise familie, zei hij dat ze vast wel met een rijke man zou trouwen.

Een half jaar eerder, een paar maanden vóór mijn eindexamen was ik met diezelfde chaufferende broer betrokken geraakt bij een zwaar motorongeluk waar we eigenlijk goed doorheen waren gekomen. Wel hadden we beiden een schedelbasisfractuur opgelopen, maar zonder blijvende gevolgen. Iedere dag of bijna was Liesbeth toen – ze was geen klasgenote maar woonde wel vlak bij het ziekenhuis – even met een paar sneeuwkllokjes of een mooie kaart bij me op bezoek gekomen. Later hoorde ik van Louise, die in Amsterdam op kamers was